

KURIER Popularny

Organ Wojewódzkiego Komitetu

PPS

Rok II

Łódź, poniedziałek 3 czerwca 1946 r.

Nr 152 (210)

Jeszcze raz o „sprzedanych” granicach „dyktaturze proletariatu” i „trzeciej wojnie” Z przemówienia tow. Premiera

W odbywającym się w Warszawie ogólnopolskim Zjeździe Nauczycielskim Str. Dem. — wziął udział tow. premier Osóbka-Morawski, który w przemówieniu swoim między innymi powiedział:

W okresie okupacji, kiedy żyliśmy pod butem najeźdźcy, tym bardziej trudno było zrozumieć wszystkie skomplikowane elementy polityki polskiej i zagranicznej. Naród nasz żył w tym okresie w ciemni politycznej. Czytano wprawdzie gazетки, ale były to gazetki londyńskie, to jest przeważnie te, które reprezentowały myśl polityczną zbankrutowaną. Obóz londyński miał największe możliwości tej pracy. I dlatego wielu z nas nauczyło się zanoszącego się „londyńsku”. Jak dzisiaj widzimy, polityka ta okazała się bankrutem. Weźmy teorie dwóch wrogów: „nie pomagać So wietom, niech się dwóch wrogów wykrwawi, to będzie najlepszy interes dla Polski”. Wynikiem tego było haniebne wycofanie wojsk Andersa podczas walk pod Stalingradem. Pod Stalingradem wisiła na włosku wolność nie tylko ZSRR, ale i wolność narodów całego świata. W interesie Polski leżało, żeby jak najszybciej dogadać się ze Związkiem Radzieckim. Porozumieliśmy się co do granicy wschodniej i naszą zasługą jest wywalczenie takiej granicy na zachodzie, jaka jest obecnie. Myśmy osiągnęli najlepsze z możliwych granice na wschodzie i zdobyli Odrę, Szczecin i Dolny Śląsk. I w tym kiepskim politykom, którzy rzucają przeciw nam oskarżenia, że myśmy „sprzedali” granice wschodnie. Jest jeszcze inne zagadnienie, trudne do rozwiązania. Co właściwie reprezentuje opozycja, która składa się nie tylko z fabrykantów i obszarników. Tych ostatnich jest drobna garstka. Oni nas zawsze będą nienawidzić i nie należy się temu dziwić. Ale opozycja składa się również z ludzi, którzy przeciwstawiają się rządowi przez grupę polityczną. Są też pewne trudności od strony międzynarodowej. Niektórzy myślą, że będzie nowa wojna, gnają na bałamutnych informacjach z zagranicy. Dla was ważne są te argumenty, które są wysuwane przeciwko nam od strony przeciwnego, nieświadomego politycznie obywatela. Tu odgrywają rolę momenty psychologiczne. Zdaje się tym ludziom, że może „Oni” (ozn. my) są rzeczywiście tymi „agentami” i „sprzedawczykami”, którzy nie chcą suwerenności. To jest absurd. Takich ludzi i takich partii politycznych w Polsce nie ma. Wszyscy chcą niepodległości. Polska może być niepodległa tylko wtedy jeśli będziemy zdolni przeciwstawić się agresji niemieckiej. Niemcy już dziś są niebezpieczeństwem. W Anglii są si-

ły, które dążą do odrodzenia Niemiec i darzą je sympatią. Stosunek Anglików do Polaków jest nieraz gorszy, aniżeli do Niemców.

Dlatego, jeżeli mamy utrzymać niepodległość, musimy mieć Związek Radziecki nie tylko neutralny, ale zainteresowany w tym, żeby nam pomagać w razie niebezpieczeństwa. Zagadnienie wyboru drogi polskiej nie jest zagadnieniem łatwym. Są to rzeczy niezwykle ważne. Odradza się próba drogi bankrutów londyńskich. Za mało było widać doświadczenia. Nie ma przed Polską dróg, nie ma zwłaszcza dwóch słusznych dróg. Nasza droga nie wysłana jest różami. Odziedziczyliśmy Polskę zrujnowaną. Nie spot-

kaliśmy się z wielką pomocą za granicą, za wyjątkiem Związku Radzieckiego. Nie pomogli nam nasi przyjaciele Angliści, żeby Polacy szybko wracali do kraju, bo im Polacy widocznie są potrzebni do pracy. Nie oddali nam bez zwłoki naszego złota, żebyśmy mogli za nie kupić lekarstwa dla chorych ludzi na przyczółkach i chleba dla górników, hutników czy nauczycieli. Naród się niecierpliwi. Naród chce lepiej żyć. Czy może ktoś powiedzieć, że jest dzisiaj gorzej, niż było wczoraj? Nie. Jest coraz lepiej. Można nam zarzucić tylko to, że za wolno odbudowujemy Polskę, ale jak można odbudować szybciej w takich warunkach, kiedy bandy grasują i reakcja rzuca nam klody pod-

nogi. Przypomnijmy sobie jak było po tamtej wojnie. Nie ma cudów. Nasza droga jest niełatwa. Ale jest drogą słuszną. Jaka jest droga inna? To jest droga awanturnictwa. Droga walki domowej, droga legalnych i nielegalnych opozycji, droga nowych powstań warszawskich. To jest droga, za którą łatwo przyjmuje się odpowiedzialność, ale łatwo odpowiadać jest odpowiedzialność, trudniej zaś jest mówić to tym, którzy stracili wszystko i poszli z torbami (huczne oklaski).

Przed nami jest ta jedyna droga, którą ukazać mamy całemu narodowi. W okresie do wyborów mamy przeorać odcinek chłopecki, młodzieżowy i inteligentki. Należy napisać lepszą treścią te ra-

my ustrojowe, które zostały zbudowane. Ludzie z delegatury londyńskiej mówią, że u nas jest za mało partii i za mało demokracji. Nasza demokracja jest taka, na jaką w naszych warunkach możemy sobie pozwolić.

Jeżeli jest jeszcze coś w niej złego, to nie chodzi o to, żeby przewrócić to, co jest i szukać innych dróg, ale żeby to, co jest, napisać lepszą treścią. Nie należy narzekać i uprawiać malkontentstwa.

I jeszcze jeden zarzut: dyktatura proletariatu. Czy w Polsce jest, będzie i czy powinna być dyktatura proletariatu. Sądzę, że w nasze stronnictwo do tego nie dąży. Ja mogę powiedzieć w imieniu mojego stronnictwa, że nie chcemy dyktatury. Stronnictwa ludowe także nie chcą jej. PPR również do niej nie dąży. Dyktatura proletariatu nie tylko w polskich warunkach byłaby najcięższą i najtrudniejszą drogą do socjalizmu. Jeżeli przeanalizujemy kto prowadzi do lepszej suwerenności i pełniejszej niepodległości, to odrodzenie reakcji w Polsce byłoby wielkim ryzykiem utraty niepodległości polskiej. Wy, jako ludzie, dążący do postępu i sprawiedliwości społecznej, a jednocześnie, jako szczerzy patrioci, powinniście się trzymać tej drogi, która prowadzi do utrwalenia niepodległości i silnej Polski.

Wyniki wyborów we Francji i Włoszech jeszcze nie znane Faszyści rzucają bomby

PARYŻ (PAP). W niedzielę odbyły się we Francji oraz we wszystkich francuskich posiadłościach zamorskich wybory do nowego zgromadzenia konstytucyjnego. Zgromadzenie to, które będzie się składało z 586 deputowanych, ma opracować projekt konstytucji w terminie przekazywanym 7-miesięcznym. Projekt zostanie poddany wyborcom do aprobaty w drodze referendum ludowego. Francja właściwa wybierze 522 deputowanych, a francuskie posiadłości zamorskie będą reprezentowane w nowej konstytucji przez 64 posłów. W Paryżu, mimo złej pogody, frekwencja wyborcza była bardzo duża. Głosowanie rozpoczęło się o godz. 8 rano i trwało bez przerwy do godz. 6 po poł. We wszystkich większych miastach, poczynając od późnych godzin wieczornych redakcje dzienników partyjnych rozpoczęły nadawanie przez megafony rezultatów głosowania swych okręgów. Uprawnionych do głosowania było ogółem we Francji i w koloniach 25 milionów. Ostateczne wyniki wyborów będą ogłoszone w poniedziałek w godzinach popołudniowych.

RZYM (PAP). 2 czerwca odbyły się we Włoszech wybory do zgromadzenia, którego zadaniem jest opracowanie nowej konstytucji. Jednocześnie odbyło się referendum, którego rezultaty zadecydują o tym, czy Włochy pozostaną monarchią, czy też staną się republiką. Uprawnionych do głosowania było około 28 milionów. Zgromadzenie konstytucyjne będzie się składać z 573 deputowanych. Wy-

bory rozpoczęły się o 6 rano przy bardzo znacznej frekwencji głosujących, przy czym w godzinach rannych przeważał wszędzie udział kobiet. Od soboty godz. 12 w nocy do wtorku rano obowiązują w całym Włoszech zakaz sprzedaży i wyszynku alkoholu. Mimo to w wielu miejscach doszło do starć i zamieszek. W Bari monarchiści rzucili bombę na wiecu, na którym przemawiał przywódca partii ko-

munistycznej Palmiro Togliatti. Na szczęście bomba nie wybuchła i obeszło się bez ofiar. Policja dokonała kilkunastu aresztowań. W Mediolanie neofaszyści rzucili bombę na drukarnię dziennika socjalistycznego „Avanti”. Pięciu zebranych odniosło rany. Rezultaty wyborów będą znane częściowo we wtorek. Ostateczny rezultat wyborów i referendum będzie ogłoszony dopiero za dwa tygodnie.

Sprawa Hiszpanii wciąż nie załatwiona Błędne koło oświadczeń Rady Bezpieczeństwa

NOWY JORK (PAP). — Podkomisja, wyznaczona przez Radę Bezpieczeństwa dla zbadania sprawy hiszpańskiej, ogłosiła sprawozdanie, w którym stwierdza, że jeżeli gen. Franco nie zostanie usunięty, generalne zgromadzenie ONZ powinno zalecić członkom Narodów Zjednoczonych zerwać stosunki dyplomatyczne z Hiszpanią frankistowską. Sprawozdanie podpisane zostało przez przewodniczącego podkomisji, australijskiego ministra spraw zagranicznych dra Herberta Ewatta. Twierdzi on, że działalność reżimu generała Franco, mimo, że nie stanowi bezpośredniej groźby dla pokoju międzynarodowego, „może narażać na niebezpieczeństwo utrzymanie pokoju międzynarodowego w znaczeniu art. 34 Karty Narodów Zjednoczonych”. Gdyby Generalne Zgromadzenie przekonało się, że wszystkie wa-

runki deklaracji rządów Stanów Zjednoczonych, Francji i Wielkiej Brytanii zostały spełnione, łącznie z usunięciem reżimu gen. Franco, ogłoszeniem amnestii politycznej, powrotem Hiszpanów z wygnania, wolnością zgromadzeń politycznych i stowarzyszeń oraz wolnymi, powszechnymi wyborami, podkomisja jest zdania, że byłoby wówczas możliwe przychylnie rozpatrzenie przez ONZ życzenia swobodnie wybranego rządu hiszpańskiego w sprawie przyjęcia Hiszpanii w poczet Narodów Zjednoczonych.

Sprawozdanie podkreśla, że „obecność żołnierzy pod bronią w Hiszpanii jest o wiele większa niż powinna być w państwie miłującym pokój i nieagresywnym. Działania na granicy francuskiej zdają się wskazywać na możliwość wywołania konfliktu przez reżim gen. Franco. Z drugiej strony istotą dyktatury jest utrzymywanie dużych armii w celu ewentualnej likwidacji opozycji wewnętrznej. Fakt istnienia 2 rywalizujących rządów hiszpańskich stanowi w sobie niebezpieczeństwo dla pokoju.

Mimo to podkomisja oświadcza,

że nie było naruszenia pokoju ani agresji, któreby wymagały użycia siły ze strony Rady Bezpieczeństwa, lub zalecenia przez nią natychmiastowego zerwania stosunków dyplomatycznych przez Narody Zjednoczone z Hiszpanią gen. Franco. Karta Narodów Zjednoczonych przewiduje w podobnych wypadkach możliwość pokojowego załatwienia sprawy i podkomisja pragnie, by Rada Bezpieczeństwa postąpiła w myśl tej zasady. Sprawozdanie zostało podpisane przez wszystkich członków podkomisji, jednakże poczyniono następujące zastrzeżenia: delegat polski ambasador Lange zaznaczył, że Karta Narodów Zjednoczonych przewiduje zarówno bezpośrednie jak i potencjalne zagrożenie pokoju. Nie może on wobec tego zgodzić się z twierdzeniem sprawozdania, że działalność rządu gen. Franco nie stanowi groźby dla pokoju w rozumieniu Karty Narodów Zjednoczonych. Nie może on również zgodzić się z twierdzeniem, że Rada Bezpieczeństwa nie posiada dostatecznych podstaw, aby zalecić zerwanie stosunków dyplomatycznych z Hiszpanią gen. Franco.

OD REDAKCJI

Z przyczyn od nas niezależnych ukazuje się „Kurier Popularny” w dniu dzisiejszym WYJĄTKOWO w objętości 4 str., za co naszych Czytelników przepraszamy. Od jutra pismo nasze ukazywać się będzie stale w zwiększonej objętości.

Z Kongresu Tow. Przyj. Polsko-Radzieckiej

Polsce nie wolno „zwycięzać” razem z Niemcami

Przemówienie Gen. Sekr. CKW PPS, tow. Cyrankiewicza

Szanowni zebrani! Powie ktoś z zewnątrz o naszym kongresie, że my tu mówimy słodkie słowa o Związku Radzieckim, bo mówimy w Polsce, sąsiadującej z potężnym Związkiem Radzieckim, w Polsce, która znajduje się — jak to zechciał określić Churchill — za żelazną kurtyną. Otóż trzeba stwierdzić przede wszystkim, że kto jak kto, ale obóz polskiej demokracji, walczącej, jeszcze przed wojną z faszyzmem nie mówił słodkich słów o kimś tylko dlatego, że jest sąsiadem potężnym. Obóz polskiego postępu — ruch robotniczy, inteligencja postępową

walczyła z Rosją carską i uciskiem tej Rosji, walczyła obok i w dużym stopniu równoległe ze wszystkimi siłami rewolucyjnym ludu rosyjskiego o obalenie caratu, o niepodległość Polski. Jeżeli mówię równoległe, to myślę nie tylko o naszych sympatiach, o współdziałaniu naszym z ruchem rewolucyjnym rosyjskim, ale i o słowach Lenina z 27 kwietnia 1917 r. Lenina — wołająca rewolucji rosyjskiej, o tym, jak niesłychanym przestępstwem był rozbiór Polski między niemiecki, rosyjski i austriacki kapitał.

my znowu teoretycznie, że tak jak nie udało się Hitlerowi pokonać Związku Radzieckiego, tak uda się to teraz innym Niemcom. Ci Niemcy byłiby przede wszystkim zwycięzcą nad nami. My wiemy z doświadczenia, jak to wygląda. Przyjmijmy, że zwycięzcy są też dalej na wschodzie, że powstaje nacjonalistyczna proniemiecka Ukraina Bandery i Rosenberga i jakaś Niemcom podporządkowana Białoruś nowego Rosenberga. Ta Ukraina będzie wówczas drugostronnym, rzekomo samodzielnym elementem nacisku niemieckiego i próbą zniszczenia naszego narodu. *Bezimy w kleszczach, które w rękach trzymają Niemcy.* To jest ta najstraszliwsza groźba dla niepodległej Polski, której bał się także i Dmowski. *Największym Testamentem naszej historii jest: nigdy nie „zwycięzać” razem z Niemcami.* Nasi Polacy ze zmniejszającego się zresztą obozu trzeciej wojny są tylko szaleńcami, a metoda jest tam, gdzie interes, to znaczy w Berlinie, rewanzu i odwetu imperializmu niemieckiego. Temu szaleństwu przeciwstawiamy naprawdę polską rację stanu, jedyną drogę niepodległości, nie grę na konflikty, ale walkę o pokój, o jednolitość w obozie alianckim.

koncepcji, jeżeli będziemy umieli je realizować, to wielka szansa historyczna, szansa jedyna, którą wy przede wszystkim musicie zmusić do codziennym wysiłkiem uchronić od zmarnowania. *Elementom uczuciowym, które wiążą naszą krew, przelaną o wolność ludów Związku Radzieckiego, które w Stalingradzie, kazały nam widzieć wspólne ocalenie i wspólne zwycięstwo, należy dodać wszystkie elementy rozumowe, trzeźwe i chłodne wszystkie elementy składające się na nową niepodległość i nasze bezpieczeństwo.*

do kolejarzy radzieckich, w którym wyrażony jest podziw dla osiągnięć radzieckich pracowników komunikacyjnych. Prof. Wasowski odczytuje również zebrany szereg depesz, jakie nadeszły do przedzium kongresu. Głos zabiera poseł Korzycki, ogłaszając referat pod tytułem: „Rozwój stosunków kulturalnych polsko-radzieckich”.

Z kolei głos zabiera przewodniczący delegacji radzieckiej akademik Palladin, który podaje zebranym do wiadomości, że celem zacieśnienia stosunków kulturalnych między narodami polskim i radzieckim, Towarzystwo łączności kulturalnej przywiozło i ofiarowuje Tow. Przyjaźni Polsko-Radzieckiej bogaty zbiór nowych książek rosyjskich. Przewodniczący delegacji radzieckiej mówi również, że zostanie zorganizowana wystawa artystów grafików rosyjskich, oraz że szereg członków Tow. Przyjaźni Polsko-Radzieckiej zostanie zaproszonych na koniec czerwca i lipca do Moskwy, gdzie będą gośćmi Tow. łączności kulturalnej. Następnie, wita burliwymi oklaskami, wcho dzi na salę delegacja robotników, budujących Most Poniatowski, którzy właśnie wczoraj o godz. 16 założyli ostatni łuk środkowego przęsła, łączącego Warszawę z Pragą.

Przeciw silnym i przeciw przemocy!

Jeżeli mówimy o naszych sąsiadach, to chcemy przypomnieć, że właśnie w dobie największego rozdzicia potęgi Niemiec hitlerowskich właśnie obóz polskiego postępu, obóz walki z faszyzmem, obóz najciężiej walczącej z własnym faszyzmem, walczył równocześnie z Hitlerem, walczył o należytą postawę narodu polskiego w zbliżającej się rozprawie z Niemcami i z faszyzmem. Nie z silnym w Monachium, tylko przeciw silnym, przeciw przemocy, przeciw groźbie ujarznienia świata. W tych strasznych zmaganiach poznaliśmy lepiej, czym były w czasie wojny siły moralne, siły polityczne, siły rewolucyjne i woj-

skowe wszystkich ludów Związku Radzieckiego. Gdy cały świat postępu patrzył na rewolucję rosyjską, jak na trudny i bolesny, ale twórczy i konieczny proces historyczny, gdy dziś przywódcy socjalistów zachodu określają tę rewolucję niezależnie od poprzednich sekcjarskich sporów, jako najważniejsze wydarzenie w historii świata od czasu rewolucji francuskiej, to równocześnie koła międzynarodowe, przestraszone następstwami tej rewolucji dla swoich interesów, montowały izolację polityczną, woj skową i gospodarczą Związku Radzieckiego.

Polska instrumentem międzynarodowych szantaży

Myślny w Polsce przedwrzeźniowej byli najbliżsi tej żelaznej kurtyny, którą chciano przed całym światem zasłonić niesławny koniec reżimu carskiego i bolesny wysiłek rewolucji. U nas przedstawiano dla mas kulturowej, poprostu jako brudny romans kryminalny, oczekujący krwawą. Ta żelazna kurtyna sprawiła, że nawet poważni przywódcy, że nawet zdawałoby się odwieczni przyjaciele Związku Radzieckiego jeszcze w roku 1937 i 1938 gdy przemawiali w Związku Radzieckim, to ta krew z powieści Bereszkowskiego zalewała im mózgi i nie pozwalała na obiektywizm. Nic dziwnego, że naród nasz w okresie wyprawy kilobowskiej nie rozumiał ówczesnego Bevina, przywódcy transportowców angielskich, gdy wstrzymywał dostawy broni tym, z których robiono przedmurze cywilizacji, podczas gdy linie frontów obrony cywilizacji i walki o postęp zaczęły się już

ustalać inaczej, nie granicami narodów, ale w przekrojach społecznych, w granicach światów i światopoglądów.

W pierwszych zaczątkach mobilizowania się frontów, które starły się w ostatniej wojnie my byliśmy, jako naród w poprzednim dwudziestoleciu w dużym stopniu poza możliwościami pełnego uświadomienia sobie naszej pozycji w tym przyszłym starciu na skutek tego, że byliśmy najbliżsi żelaznej kurtyny zapuszczanej nad Rosją Sowiecką a właściwie mówiąc z nas zrobiono tę żelazną kurtynę. Raz mur chrześcijaństwa, raz mur cywilizacji zachodniej, raz przedmurze, raz bariera — nigdy czynnik samodzielnej własnej interpretacji swojej roli, tylko zawsze czynnik przeciwstawienia, najwygodniejszy, bo obojętny instrument wszelkich międzynarodowych gier, gier i szantaży.

Polityczna czarna giełda

I dziś próbuje się z częścią naszego społeczeństwa robić to samo. I jednym z zadań kongresu jest powrócić temu nieco uwagi. Te gry są u nas w Polsce bardzo łatwe. Łatwiej jest zawsze kompleksy pogłębiać niż wydobywać i zwalczać, łatwiej historię rozdrażnić, niż uspokajać, łatwiej ją wykorzystywać, niż opanować. Zwalczanie tych kompleksów to jedno z zadań Twa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

Widziałem wiele ironii i śmiechu w opowiadaniach przywódców angielskich socjalistów ze spotkań z niektórymi Polakami, którzy wierzą w trzecią wojnę, którzy czeka-

ją na trzecią wojnę. Tam jest takich coraz mniej, ale tutaj w Polsce, *trzecia wojna ma, jak rubel carski po 1917 r. jeszcze swój kurs na czarnej giełdzie politycznej.* Las — NSZ-towski i walka z nim to zadanie raczej technicznej walki z faszyzmem. Las polityczny w którym błądzą jeszcze niektórzy nie mający nic wspólnego z NSZ albo mogący nie mieć nic wspólnego, to problem trudniejszy i zadanie stojące bezpośrednio w zakresie naszej pracy. Spróbujemy doprowadzić tych, którzy nie rozumieją do rozumowania i do ostatecznych teoretycznych konsekwencji.

Pokój i jedność aliantów — polską racją stanu

Przyjmijmy na chwilę teoretycznie, że ktoś poważnie planuje trzecią wojnę. Jeżeli kto o tym myśli — to napewno Niemcy. Bo jeśli ma-

być trzecia wojna, to jest to przede wszystkim gra na Niemcy, na ich dynamikę kierowaną na wschód na Polskę i po przez Polskę. Przyjmi-

Wspólna jednolita polityka aliantów wobec Niemiec — to jedyna gwarancja tego, że Niemcy nie staną się nową groźbą dla świata, a przede wszystkim znowu groźbą dla naszego narodu. Iść ze światem postępu, ze światem demokracji, którego wspaniałą niezdyktowaną twierdzą okazał się Związek Radziecki, przeskoczyć w ten sposób wszystkie nasze historyczne opóźnienia społeczne, przeskoczyć je dzięki wynikowi tej wojny — budować dziś u siebie państwo postępu według własnych

Polska niepodległość, nadzieja naszego ciężko przez historię doświadczonego narodu, to pokój świata, a niepodzielność pokoju świata, to polska racja stanu. Polska racja stanu to sojusz Polski ze Związkiem Radzieckim, sojusz trwały, nierozwalny, wzmacniający się z każdym dniem, doprowadzający do otrzeźwienia i te części społeczeństwa, na które wy musicie wpływać. Na straży tego sojuszu stać będzie cały połączony obóz polskiej demokracji.

Pomocnikami w realizowaniu tego sojuszu jesteście wy w Towarzystwie Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

Drugi dzień obrad

WARSZAWA (PAP). W drugim dniu obrad kongresu Tow. Przyjaźni Polsko-Radzieckiej obszerny referat wygłosił min. Hilary Minc. Po przemówieniu min. Minc'a głos zabiera poseł Wyrzykowski, witając zebranych w imieniu Komitetu Słowińskiego w Polsce. Po nim na mównicę wstępuje prezes Związku Samopomocy Chłopskiej, ob. Janusz, który jest wyrazicielem uczuć członków Związku Samopomocy Chłopskiej w odniesieniu do naszego wschodniego sąsiada. Z kolei zostanie odczytany list robotników warsztatów kolejowych w Pruszkowie

W imieniu delegacji głos zabiera jeden z robotników ob. Czesław Wachowicz, który oświadcza m. in.: „W imieniu robotników Warszawy witam kongres Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej. Pierwszy dzień kongresu zbliżył się z dniem osadzenia ostatniego łuku na Moście Poniatowskiego, który odtąd łączy będzie na stałe oba brzozy Wisły. Tak, jak pracujemy nad połączeniem obu brzegów Wisły, tak pracować będziemy nad umocnieniem przyjaźni obu naszych narodów.”

Przemówieniami powitalnymi szereg przedstawicieli związków, organizacji i przybyłych na kongres delegacji zakończono obrady drugiego dnia kongresu.

Specjalna delegacja kongresu Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej złożyła wieńce na Grobie Nieznanego Żołnierza i przed pomnikiem braterstwa broni na Pradze.

Vincente Lombardo Toledano w Polsce

Wiceprezes Światowej Federacji ZZ udziela wywiadu

WARSZAWA (PAP). — W dniu 2 czerwca przybył samolotem z Pragi Czeskiej wiceprezes Światowej Federacji Związków Zawodowych i przewodniczący Konfederacji Robotników Ameryki Łacińskiej Vincente Lombardo Toledano z małżonką. Na lotnisku witali przybyłych naczelnik wydziału amerykańskiego MSZ — Stanisław Sośnicki oraz przewodniczący KCZZ — Witaszewski. Obecny był również poseł Meksyku w Polsce Luciano Joubland Rivas.

Prezes Toledano udzielił przedstawicielowi PAP następującego wywiadu: „W dniu 18 czerwca rozpoczyna się w Moskwie posiedzenie komitetu wykonawczego Światowej Federacji Związków Zawodowych. Na posiedzeniu tym omawiane będą sprawy wielkiej wagi. Między innymi na porządku dziennym obrad znajduje się sprawa stosunków Światowej Federacji Związków Zawodowych z Organizacją Narodów Zjednoczonych, następnie omówiona będzie sytuacja robotników w krajach kolonialnych oraz zastanowimy się w jaki sposób przyjąć z pomocą niemieckim i ja pońskim związkom zawodowym w ich pracy nad przebudową ich państw w duchu prawdziwie demokratycznym. Poza tym komitet wykonawczy zajmie się szere-

giem zagadnień wewnętrznych, organizacyjnych, do których należy między innymi sprawa przyjęcia nowych członków do Federacji. Wyjechałem z kraju wcześniej, aby przystąpić z bytnością w Europie, poznać warunki pracy robotników i nawiązać bliższy kontakt z bratnimi organizacjami zawodowymi. Spędziłem dwa tygodnie w Pradze Czeskiej, skąd właśnie przylatuję. W Polsce pragnę przede wszystkim poznać naród polski u siebie w kraju. Polaków znam dobrze, gdyż jak wiadomo, wielu przebywa w krajach Ameryki Łacińskiej, należy do zwią-

zów zawodowych, bierze czynny udział w ich pracach. W Polsce chodzi mi także o zorientowanie się, jaką rolę odgrywają związki zawodowe w odbudowie kraju, jak się przedstawia proces przebudowy gospodarczej i społecznej państwa, o której tyle słyszałem i czytałem. Pobyt mój wykorzystam dla osobistego kontaktu z polskimi mężami stanu, którzy tak dzielnie borykają się z trudnościami państwa tak okrutnie zniszczonego przez wojnę. Jeśli czas mi pozwoli, zwiedzę także polskie ośrodki przemysłowe.

Smutny koniec rumuńskiego „führera”

Antonescu zawisną na szubienicy

MOSKWA (PAP). — Agencja Tass donosi z Bukaresztu, że minister sprawiedliwości Patrascanu przedłożył królowi prośbę o ułaskawienie skazanych Jona Antonescu, Michała Antonescu, Vasiliu, Aleksianu, Pantasi, Lekka i Christescu. Na wniosek rządu król odmówił prawa łaski skazanym Jonowi Antonescu, Michałowi Antonescu, Vasiliu i Aleksianu. Król zmienił wyrok śmierci wydany na Pantasi, Lekka i Christescu na dożywotnie ciężkie roboty. Egzekucja Jona Antonescu, Michała Antonescu oraz Vasiliu i Aleksianu odbyła się dnia 1 czer-

ca o godz. 6-ej po południu w Jilawie.

Marsz. Smuts o Niemcach

LONDYN (ZAP). — W piątek wieczorem przemawiał przed mikrofonem radiostacji londyńskiej premier Południowej Afryki marszałek polity Smuts, który wypowiedział się za zmianą polityki w stosunku do Niemiec. Przy zastosowaniu odpowiednich środków, mówił marsz. Smuts, trzeba zniszczyć niemiecki militarizm, by się nigdy nie odrodził. Należy zniszczyć Niemcy Bismarcka czy Hitlera, nie można jednak myśleć o zniszczeniu wielkiego historycznego narodu niemieckiego.

